

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐκπαιδευτικὸν ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

## ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧρων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

## ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

## Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαρτίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 14

## Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ἔστω, σύμφωνοι, ἀπάντησε ὁ ξένος. Ἐγὼ πηγαίνω στὸ Λουϊδίλ.

—Πολὺ καλὰ. Θὰ φτάσουμε νύχτα καὶ τὸ παιδί θὰ εἶναι κοιμισμένο. Θὰ τὸ πάρουμε χωρὶς νὰ φωνάξει. Ξέρετε, δὲ μ' ἀρέσουν οἱ σκηνές.

Ὁ ἀγοραστής μέτρησε σαρανταπέντε δολλάρια κι' ὁ ἔμπορος ἐξακολούθησε νὰ καπνίζει. Βράδου-βράδου, τὸ πλοῖο ἔπιασε στὸ Λουϊδίλ. Ὁταν ἡ γυναίκα ἄκουσε τ' ὄνομα τῆς πόλεως, ἄπλωσε χάμω τὸ πανωφόρι τῆς, ἔβαλε ἀπάνω τὸ παιδάκι τῆς, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθεῖ, τὸ δῖπλωσε, κι' ὕστερα ἔτρεξε στὰ κάγκελα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἴδῃ πουθενά τὸν ἀντρα τῆς, ποὺ δούλευε σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

—Νά, κατάλληλη στιγμή, εἶπε ὁ Χάλεϋ πέρνοντας τὸ παιδί καὶ δίνοντάς το στὸ νέο ἰδιοκτήτη του. Προσέξτε νὰ μὴ τὸ ξυπνήσετε κι' ἀρχίσει τὰ ξεφωνητά, γιατί θάχουμε φοβερὲς σκηνές μὲ τὴ μάνα του.

Ὁ ἀγοραστής πῆρε προσεχτικὰ τὸ δέμα καὶ χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος ποὺ ἔβγαине ἀπὸ τὸ πλοῖο.

Ὅταν ξεκίνησαν πάλι, ἡ μάνα γύρισε στὴ θέση τῆς. Κοιτάζει γιὰ τὸ παιδί τῆς, δὲν τὸ βλέπει πουθενά.

Ὁ Χάλεϋ ἦταν ἐκεῖ.

—Ἀκουσε δῶ, Λούση, τῆς εἶπε. Πούλησα τὸ παιδί σ' ἓνα λαμπρὸ κύριο. Θὰ τὸ ἀναθρέψει ἀρχοντικά, πολὺ καλύτερα ἀπὸ σένα, ποὺ εἶσαι φτωχιά καὶ δυστυχισμένη.

Ἡ ἀπελπισμένη καὶ γεμάτη ἀγωνία ματιά ποὺ ἔριξε ἡ μητέρα ἀπάνω του, μπορούσε νὰ

σπάσει στὰ δυὸ μιὰ εὐαίσθητη καρδιά. Μὰ ἡ καρδιά τοῦ Χάλεϋ δὲν ἔπερνε ἀπ' αὐτά. Ἦταν συνηθισμένος. Τὸ μόνο ποὺ τὸν στενοχωροῦσε ἦταν ὁ φόβος μήπως ἡ σκιάδα ἀρχίσει τίς φωνές καὶ τὸν ἔκανε ρεζίλι στοὺς ἐπιβάτες.

Μὰ ἡ δυστυχισμένη μητέρα δὲν ἔβγαλε μιλιὰ. Θάλεγε κανεὶς ὅτι ἓνα μαχαίρι τὴν εἶχε χτυπήσει κατὰστηθα καὶ δὲν



«Ἡ Ἐλίσα κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα.» (Σελ. 158, στ. β').

εἶχε δύναμη μήτε νὰ φωνάξει, μήτε νὰ κλάψει. Κάθησε κι' ἔμεινε ἡσυχῇ, καταπληκτικὰ ἡσυχῇ, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα μακριά, χωρὶς νὰ κοιτάζει τίποτα.

—Τὸ ξέρω πὼς στὴν ἀρχὴ εἶναι κάπως σκληρό, ἀλλὰ μιὰ κόρη φρόνιμη ὅπως ἐσύ, Λούση, σκέπτεται λογικά. Αὐτὸ ἔτσι γίνεται, δὲ μπορεῖ νὰ γίνει ἄλλοιως.

—Ἀχ, νὰ χαρεῖς τὰ μάτια σου, Μάσα, μὴ μοῦ μιλάς! εἶπε ἡ γυναίκα μὲ μιὰ ἑκφραση ἀγωνίας τόσο βαθειὰς καὶ τόσο τραγικῆς, ὥστε ὁ ἔμπορος αἰστάν-

θηκε πὼς ἐκεῖ μπροστά του ἦταν μιὰ ὀδύνη ὑπέρτατη, μιὰ ὀδύνη ποὺ τίποτα δὲ μπορούσε νὰ τὴν παρηγορήσει.

Ἀπομακρύνθηκε λοιπὸν χωρὶς νὰ πεῖ ἄλλο τίποτα. Ἡ γυναίκα γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὶά καὶ σκέπασε τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὸ πανωφόρι τῆς.

Ὁ Τὸμ τὰ εἶχε παρακολουθεῖ ὅλα κι' ἡ καρδιά του ἔσταζε αἷμα. Πλησίασε τὴν δυστυχισμένη σκιάδα καὶ δοκίμασε νὰ τῆς μιλήσει, ἀλλὰ ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε μόνο μ' ἓνα στεναγμό. Τῆς εἶπε τότε γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ συμπονεῖ κι' ἀγαπᾷ, τῆς εἶπε γιὰ τὴν αἰώνια πατρίδα, ὅπου δὲν ὑπάρχει πένθος, λύπη καὶ στεναγμός. Μὰ ἐκείνη ὑπόφερε πολὺ, ἡ καρδιά τῆς ἦταν ραγισμένη, δὲν ἄκουγε τίποτα.

Νύχτωσε καὶ τὸ πλοῖο δὲν ἀκουγόταν πιά κανένας θόρυβος. Ὁ Τὸμ ξαπλώθηκε σ' ἓνα δέμα μ' ἐμπορεύματα κι' ἄκουγε ὁλοένα τοὺς σιγανούς λυγμούς τοῦ δυστυχισμένου πλάσματος.

—Θεέ μου! Τί θὰ γίνω!... Θεέ μου! Λυπήσου με! ἔλεγε σιγὰ-σιγὰ.

Ὑστερα ἔπαψε κι' ἔγινε βαθεῖα σιγή.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Τὸμ











